

Finansministeriet
Skatteavdelningen
Enheten för internationell beskattning

Promemoria
9.11.2023

Multilateral konvention för att implementera Amount A i Pelare 1

1 Bakgrund

Organisationen för ekonomiskt samarbete och utveckling (Organisation for Economic Co-operation and Development, OECD) har inlett ett projekt för reformering av den internationella inkomstbeskattningen (Addressing the Tax Challenges arising from the digitalisation of the Economy). Bakgrunden till projektet är ett annat projekt som syftar till att förhindra urholkning av skattebasen och vinstöverföring (Base erosion and Profit Shifting, BEPS-projektet). Reformprojektet har behandlats inom OECD/G20 Inclusive Framework on BEPS-sammansättningen (IF-sammansättningen). När det gäller företagsbeskattning bygger de befintliga mellanstatliga skatteavtalen på principen om att beskattningsrätten utgår från fysisk närvaro. Inom ramen för BEPS-projektet ansågs det bland annat att det fanns anledning att undersöka om det var nödvändigt att uppdatera skatteregleringen med hänsyn till digitaliseringen av affärsverksamheter och möjligheterna till gränsöverskridande affärsverksamheter utan fysisk etablering i det land där verksamhet bedrivs. Det har också funnits oro för om de gällande bestämmelserna, trots andra åtgärder inom BEPS-projektet, fortfarande medför risk för att skattebasen urholkas och vinster överförs.

Många stater har reagerat på digitaliseringen av affärsverksamheter genom att föreskriva eller överväga att föreskriva om egna nationella skatter på digital verksamhet. Ett av huvudmålen med projektet för att reformera den internationella företagsbeskattningen är att stabilisera det internationella inkomstskattesystemet och avskaffa nationella skatter på digital verksamhet. Projektet omfattar två områden, pelare 1 och pelare 2. Pelare 1 består av två delområden, nämligen Amount A som reglerar en partiell omfördelning av beskattningsrätten och Amount B, som syftar till att förenkla tillämpningen av principen om marknadsmässiga villkor på rutinmässiga distributörer. Pelare 2 handlar å sin sida om minimibeskattnings (15 procent) av stora koncerner samt den så kallade STTR-regeln (subject to tax rule). Finansministeriet tillställde den 12 maj 2021 finansutskottet en utredning om detta projekt för att reformera den internationella inkomstbeskattningen.¹ Till dags dato har 143 av de stater och 139 av de jurisdiktioner som ingår i den så kallade Inclusive Framework-sammansättningen anslutit sig till det ställningstagande som publicerades den 8 oktober 2021 och som innehöll huvuddragen i reformen.² Också Finland har anslutit sig till ställningstagandet. Dessutom har 138 medlemmar av Inclusive Framework, däribland Finland, den 11 juli 2023 godkänt en kommuniké där reformens nuläge beskrivs.³

Implementeringen av Amount A förutsätter ett multilateralt statsfördrag om inkomstbeskattning (nedan multilateral konvention). Arbetsgruppen för Task Force on the Digital Economy (TFDE) i IF-

---

¹ [Finansministeriets utredning till finansutskottet om OECD:s projekt för att reformera den internationella inkomstbeskattningen \(på finska\)](#)

² [Outcome Statement on a Two-Pillar Solution to Address the Tax Challenges Arising from the Digitalisation of the Economy – 8 October 2021](#)

³ [Press release 12.7.2023 138 countries and jurisdictions agree historic milestone to implement global tax deal](#)

sammansättningen har godkänt publiceringen av texten till den multilaterala konventionen. Texten publicerades den 11 oktober 2023⁴ med tillhörande material. Samtidigt offentliggjordes en motivering till konventionens innehåll och tolkning (Explanatory Statement)⁵ och ett dokument som beskriver parternas samförstånd gällande tillämpningen av rättssäkerhetsförfarandet som ingår i konventionstexten (Understanding on the Application of Certainty for Amount A of Pillar One)⁶. Den offentliggjorda texten till den multilaterala konventionen återspeglar det samförstånd som hittills nåtts bland medlemmarna inom TFDE om den tekniska arkitekturen i fråga om Amount A. Medlemmarna har emellertid ännu inte godkänt konventionstexten och konventionen har inte öppnats för undertecknande. Ett litet antal deltagare har framfört olika åsikter när det gäller vissa bestämmelser som anges med fotnoter i den offentliggjorda texten. De stater som har uttryckt avvikande syn bidrar till att lösa de meningsskiljaktigheter som framgår av fotnoterna.

Efter att texten i den multilaterala konventionen om Amount A har godkänts, är avsikten att konventionen ska avancera till underteckningsfasen. Avsikten är att det första tillfället för undertecknande ska äga rum så snart som möjligt. Varje stat förbereder sig i enlighet med sina egna bestämmelser om statsfördrag. Innan det ministerium som är behörigt enligt det finländska systemet skaffar sig fullmakter att underteckna konventionen, ska det vid behov av de berörda myndigheterna och andra intressenter begära utlåtande om konventionen och huruvida det är ändamålsenligt att underteckna den. Det remissförfarande som nu inleds handlar om detta. Beslut om fullmakt att underteckna konventionen fattas vid statsrådets allmänna sammanträde och på föredragning för republikens president. För att konventionen ska kunna sättas i kraft krävs riksdagens godkännande och en ikraftträdandelag. Konventionen innehåller bestämmelser om dess ikraftträdande och enligt dem är de viktigaste förutsättningarna att minst 30 stater har satt konventionen i kraft och att det bland dessa stater finns ett tillräckligt antal stater, där moderenheter inom sannolikt inkluderade koncerner är belägna.

En multilateral konvention om Amount A skulle möjliggöra en partiell omfördelning av beskattningsrätten och skulle i praktiken innebära att så kallade marknadsstater, det vill säga stater med exempelvis konsumenter eller användare, får en ny beskattningsrätt till en viss andel av stora och vinstgivande företags inkomster oberoende av dessas fysiska etablering. Utövandet av den beskattningsrätt som konventionen tillåter torde i de stater som anslutit sig till den också kräva ändringar i den nationella lagstiftningen.

2 Det centrala innehållet i texten till den multilaterala konventionen

Nedan presenteras i korthet och på allmän nivå det centrala innehållet i den publicerade texten.

2.1 Tillämpningsområde

Konventionen ska tillämpas på koncernenheterna i en inkluderad koncern. En koncern betraktas som en inkluderad koncern som omfattas av konventionens tillämpningsområde om omsättnings- och lönsamhetströsklarna enligt artikel 3.1 a och b överskrids i fråga om koncernen. Tröskelvärdet

---

⁴ [Press release](#) 11.10.2023 OECD/G20 Inclusive Framework releases new multilateral convention to address tax challenges of globalisation and digitalisation, [Text of the Amount A MLC](#)

⁵ [Explanatory Statement to the MLC](#)

⁶ [Understanding on the Application of Certainty for Amount A of Pillar One](#)

för omsättning är i det första skedet 20 miljarder euro. För bedömningen av om omsättningströskeln har överskridits ska koncernens justerade intäkter utredas. Med justerade intäkter avses enligt artikel 2 c den omsättning, exklusive mervärdesskatt och motsvarande konsumtionsskatter, som redovisats i resultaträkningen i koncernbokslutet för koncernens yttersta moderenhet med de justeringar som anges i samma punkt. Om konventionens ikraftträdande, sju år efter att den trädde i kraft, genom det förfarande som särskilt beskrivs i konventionen, bedöms ha varit framgångsrikt, skulle omsättningströskeln sjunka till 10 miljarder euro (se artiklarna 3.9 och 43).

Lönsamhetströskeln skulle vara 10 %. Utgångspunkten vid bedömningen av om tröskelvärdet för lönsamheten överskrids är vinst eller förlust enligt koncernresultaträkningen, i vilken görs i konventionen särskilt angivna justeringar (se artikel 3.3 och bilaga B, avsnitt 2 punkt 1 samt artikel 2 u). Detta tal ska delas med de justerade intäkterna, för att det lönsamhetstal som ska beaktas i fråga om lönsamhetströskel ska kunna fastställas. Utöver räkenskapsperioden skulle överskridandet av lönsamhetströskeln bedömas utifrån ett långtidsgenomsnitt, om koncernen inte hade varit en inkluderad koncern under de två föregående räkenskapsperioderna (se artikel 3.2). Syftet med genomsnittsprövningen är att främja förutsägbarheten och förhindra en situation där en koncern på grund av fluktuationer i lönsamheten ibland och ibland inte hör till tillämpningsområdet för konventionen. En koncern omfattas dock aldrig av konventionen, om tröskelvärdet för lönsamheten inte överskrids för räkenskapsperioden i fråga. Konventionen innehåller särskilda regler för situationer med företagsarrangemang samt för koncerner med flera moderenheter (se bilaga C, avsnitt 1 punkterna 1 och 2 samt punkterna 5 och 6).

Siffrorna för undantagna enheter ska inte beaktas vid bedömningen av frågan om tröskelvärdena för tillämpningsområdet är uppfyllda och inte heller vid fastställandet av den del av koncernens vinst som kan vara föremål för den nya beskattningsrätt (se artikel 2 c ii och bilaga B, avsnitt 2 punkt 1 d). Undantagna enheter är enligt förslaget myndighetsenheter, internationella organisationer, ideella organisationer, pensionsfonder och investeringsfonder eller investeringsinstrument för fast egendom som är koncernens yttersta moderenhet (se artikel 2 r och bilaga B, avsnitt 1). Konventionen innehåller en bestämmelse som syftar till att förhindra missbruk av reglerna om undantagna enheter i syfte att förhindra att tröskelvärdet för omsättning överskrids (se bilaga C, avsnitt 1, punkterna 2 och 3). Om tröskelvärdet för omsättning har överskridits för en koncern, men dess lönsamhet som helhet inte överskrider lönsamhetströskeln och ett segment som uppfyller tillämpningströsklarna har deklarerats i koncernbokslutet, ska konventionen tillämpas på detta segment (se artikel 3.6 och bilaga C, punkt 4).

Koncerner som bedriver verksamhet antingen med reglerade finansiella tjänster eller utvinningsverksamhet ska omfattas av särskilda regler (se artikel 3.4 och 3.5 och bilaga C, avsnitt 2 och 3). I praktiken ska sådana koncerner omfattas av konventionens tillämpningsområde endast till den del annan verksamhet än sådana reglerade finansiella tjänster eller utvinning som avses i konventionen överskrider de ovan beskrivna tröskelvärdena för tillämpning. Dessutom skulle särskilda reglerna också tillämpas på koncerner som erhåller intäkter från leveranser som anskaffats för försvarsändamål (se artikel 3.8 och bilaga C, avsnitt 6) och på koncerner vars inkomster enligt konventionens regler för bestämning av källa i regel anses ha uppkommit inom samma jurisdiktion eller jurisdiktioner där de redovisas i bokföringen (se artikel 3.7 och bilaga C, avsnitt 5, undantag som gäller jurisdiktioner med självständig nationell affärsverksamhet). På grund av dessa särskilda regler skulle en annars inkluderad koncern i vissa fall kunna lämnas utanför tillämpningsområdet. Dessutom inverkar dessa särskilda regler till exempel på vilken del av koncernens vinst som kan bli föremål för den nya beskattningsrätten.

2.2 Fastställande av vinst som omfattas av beskattningsrätten och beskattningsrättens uppkomst

Parterna får konventionsenlig beskattningsrätt endast till den del av en koncerns vinst som överstiger en viss lönsamhetsnivå (Amount A-vinst). Termen Amount A-vinst definieras i artikel 2 d. För det första måste koncernens justerade vinst före skatt fastställas, vilket i praktiken innebär den vinst eller förlust som redovisats i koncernboks slutet för räkenskapsperioden, med vissa justeringar och med avdrag för enligt konventionen fastställda förluster för tidigare år inom en viss tidsram (se bilaga B, avsnitt 2). Från detta belopp subtraheras 10 procent av koncernens justerade intäkter för att man ska kunna utreda om det har uppstått en sådan restvinst för koncernen för vilken beskattningsrätten enligt konventionen skulle kunna omfördelas. I praktiken kan beskattningsrätten omfördelas endast till den del koncernens justerade vinst före skatt är större än 10 procent av de justerade intäkter. Om det på basis av den ovan beskrivna uträkningen hade uppstått en restvinst för koncernen, skulle 25 procent av denna restvinst utgöra en Amount A-vinst, för vilken beskattningsrätten maximalt skulle fördelas i enlighet med den multilaterala konventionen.

För att en jurisdiktion ska ha konventionsenlig beskattningsrätt när det gäller koncernens Amount A-vinst, måste koncernen ha en tillräcklig anknytning till den jurisdiktionen. Ett sådant samband uppstår på grundval av de justerade intäkter som kan hänföras till jurisdiktionen och utan krav på fysisk närvaro, om dessa intäkter överskrider tröskelvärdet enligt artikel 8. Tröskelvärdet är i regel 1 miljon euro. För jurisdiktioner där bruttonationalprodukten understiger 40 miljarder euro är tröskelvärdet dock 250 000 euro. Syftet med tröskelvärdet är att säkerställa att koncernen har en tillräcklig anknytning till marknaden i den berörda jurisdiktionen.

En part för vilken en sådan anknytning som avses i artikel 8 har uppkommit, skulle ha rätt att debitera den utsedda betalningsenheten skatt för den del av koncernens Amount A-vinst som kan allokeras till parten i fråga (se artikel 4.1). Den utsedda betalningsenheten i en koncern skulle antingen vara koncernens yttersta moderenhet eller, om denna enhet har sitt säte i en jurisdiktion som inte är part i konventionen, en enhet som ska fastställas enligt särskilda regler (se artikel 2.1 och bilaga B, avsnitt 3). Till en jurisdiktion kan för beskattning hänföras högst den andel av Amount A-vinsten som motsvarar det relationstal som den andel av koncernens justerade intäkter som kan anses uppkomma från jurisdiktionen i fråga och som utgörs av koncernens totala justerade intäkter (se artikel 5.1).

Den jurisdiktion inom vilken en koncerns justerade intäkter ska anses ha uppkommit ska fastställas i enlighet med konventionens bestämmelser om bestämning av källa (artiklarna 6 och 7 samt bilaga D). Syftet med dessa regler är att inkomsten i regel ska anses uppkomma i den jurisdiktion där slutkonsumenten av produkten eller tjänsten eller t.ex. användaren av den digitala plattformen är belägen. Aktören bakom inkomstflödet definierar inte nödvändigtvis inkomstkällan. Om exempelvis en digital plattform tillhandahåller onlinereklam tjänster till företagskunder, ska intäkterna från tillhandahållandet av dessa tjänster inte anses ha uppkommit i den jurisdiktion där den företagskund som köper reklam tjänsten är belägen, utan i den jurisdiktion där den användare av den digitala plattformen som ser reklamen är belägen. Det förutsätts att en koncern utreder inkomst källorna med en tillförlitlig metod. Inkomst källorna utreds enligt inkomst kategorivisa principer och vissa indikatorer. Källan för alla inkomster som ingår i de justerade intäkterna ska fastställas. I vissa fall kan inkomst källan fastställas med hjälp av de schematiska allokering nycklar som anges separat i konventionen.

Avdrag för justering av vinst av marknadsföring och distribution kan göras från den andel av Amount A-vinsten som tillfaller jurisdiktionen, om vissa villkor är uppfyllda (se artikel 5.1 b och

artikel 5.2 för närmare bestämning av justeringen). I praktiken kan en justering komma i fråga, om det inom jurisdiktionen finns koncernenheter för vilka det enligt koncernbokslutet har uppstått vinst, jurisdiktionen beskattar en koncernenhet på basis av skattepliktig närvaro eller om skatt innehålls vid källan i fråga om koncernenhetens inkomster. Syftet med denna justering är att förhindra att en part får påföra skatt för koncernens restvinst först enligt det gällande bolagsskattesystemet och därefter en andra gång med stöd av den konventionsenliga beskattningsrätten. Tillämpningen av justering av marknadsförings- och distributionsvinster förutsätter att vinsten eller förlusten utreds separat för varje jurisdiktion. Utgångspunkten vid fastställandet av vinst eller förlust per jurisdiktion är den vinst eller förlust som ska beaktas vid undanröjandet av dubbelbeskattning och som fastställs i enlighet med reglerna i avsnitt 4 i bilaga B. Om skatt har innehållits vid källan i jurisdiktionen för betalningar som tas ut av en enhet i en inkluderad koncern och som beskrivs närmare i konventionen (se artikel 2 j), skulle det vinstbelopp som beräknas på grundval av dessa uppburna skatter beaktas jurisdiktionsvis som en ökning av vinst eller förlust. Närmare bestämmelser om definitionen av denna ökning finns i bilaga B, avsnitt 6. Från vinstsumman görs vid beräkningen av ökningens belopp ett avdrag, vars storlek varierar, är tidpunkts- och jurisdiktionsrelaterat och som är högst 100 procent och lägst 15 procent. En justering som gäller marknadsförings- och distributionsvinster kan bli avdragsgill endast om vinsten per jurisdiktion överstiger 50 miljoner euro. Justeringen gällande marknadsförings- och distributionsvinster skulle dessutom förutsätta att vinsten för respektive jurisdiktion inkluderar övervinsten jurisdiktionsvis. Som justering av marknadsförings- och distributionsvinster ska beroende på jurisdiktionsvisa faktorer dras av 90, 35 eller 25 procent av respektive jurisdiktions övervinst. Justeringen för marknadsförings- och distributionsvinster kan dock aldrig överstiga den andel av Amount A-vinsten som annars skulle allokeras till en jurisdiktion för beskattning.

Den del av Amount A-vinsten som allokeras till en part för beskattning minskas dessutom i vissa fall i enlighet med artikel 4.2 och 4.3. En sådan minskning kan komma i fråga om en eller flera av de jurisdiktioner som enligt bestämmelserna i konventionen är skyldiga att undanröja dubbelbeskattning på grund av den beskattningsrätt som följer av konventionen inte är parter i konventionen.

2.3 Undanröjande av dubbelbeskattning

Genom konventionen skulle rätten att beskatta en inkluderad koncerns vinst delvis omfördelas. Utövandet av den nya beskattningsrätt som konventionen möjliggör innebär i praktiken att inkomst som redan en gång beskattats i en stat i enlighet med det befintliga företagsskattesystemet beskattas på nytt i en annan stat. Artiklarna 9–13 i konventionen innehåller bestämmelser om hur ansvaret för undanröjande av dubbelbeskattning som uppstår på detta sätt ska fördelas mellan jurisdiktionerna och om de principer enligt vilka dubbelbeskattning ska undanröjas. En konventionsenlig skyldighet att undanröja dubbelbeskattning kan endast gälla konventionsparterna.

Det ansvar för undanröjande av dubbelbeskattning som uppstår i fråga om koncerner till följd av tillämpningen av konventionen fastställs inledningsvis på jurisdiktionsnivå, och målet är att det i första hand ska fördelas på de jurisdiktioner där koncernens verksamhet har varit mest lönsam. För att fastställa det jurisdiktionsvisa ansvaret för att undanröja dubbelbeskattning bör man utreda vinsten eller förlusten i fråga om varje jurisdiktion vid undanröjandet av dubbelbeskattning, som skulle fastställas i enlighet med bestämmelserna i avsnitt 4 i bilaga B. Utgångspunkten vid fastställande av den vinst eller förlust per jurisdiktion som ska beaktas vid undanröjande av dubbelbeskattning är

vinst eller förlust som fastställts för koncernenheter inom jurisdiktionen vid upprättandet av koncernbokslutet och som justeras enligt avsnitt 4 punkt 2 i bilaga B samt vinst eller förlust som fastställts enligt avsnitt 4 punkt 3 i bilaga B till koncernenheternas skattepliktiga närvaro (i praktiken fast driftställe) inom jurisdiktionen. Från dessa får dras av de förluster per jurisdiktion som i enlighet med avsnitt 4 punkt 6 i bilaga B fastställts för tidigare räkenskapsperioder. Syftet med dessa regler är att en vinst eller förlust inom en jurisdiktion i möjligaste mån ska återspegla fördelningen av beskattningsrätten mellan jurisdiktionerna inom ramen för det befintliga företagsskattesystemet. Vid fastställandet av vinst eller förlust för en jurisdiktion får avdrag beaktas för den koncernenhet som tar emot betalningen, om den koncernenhet som är etablerat i den jurisdiktionen har mottagit en betalning som beskrivs närmare i konventionen och för vilken betalaren har innehållit skatt vid källan. En förutsättning för avdraget är att koncernenheten är etablerat och skattskyldig i den jurisdiktion för vilken avdraget görs och att den jurisdiktionen har ett heltäckande system för undanröjande av dubbelbeskattning av sådana skatter som innehållits vid källan (se artikel 2 j och 2 k och bilaga B, avsnitt 4 punkt 2 j, punkt 12 och punkt 13 i). Syftet med detta avdrag är att beakta att den berörda jurisdiktionen redan har varit tvungen att undanröja dubbelbeskattning, vilket har lett till att dess faktiska beskattningsrätt är mindre än vad som annars förefaller framgå av dess jurisdiktionsvisa vinst. Jurisdiktioner där den vinst som ska beaktas vid undanröjandet av dubbelbeskattning ligger under det tröskelvärde som anges i artikel 10 skulle inte kunna åläggas ansvar för undanröjande av dubbelbeskattning. Tröskelvärdet kan variera beroende på koncernförhållandena och förhållandena i jurisdiktionen, men i praktiken ska varje jurisdiktion där den vinst per jurisdiktion som ska beaktas vid undanröjandet av dubbelbeskattning överstiger 50 miljoner euro alltid hänföras till jurisdiktioner som kan omfattas av ansvaret för undanröjande av dubbelbeskattningen. En part som betraktas som jurisdiktion med självständig nationell affärsverksamhet kan inte behöva undanröja dubbelbeskattning (se bilaga C, avsnitt 5 punkt 3 a och c).

Fastställandet av det jurisdiktionsrelaterade ansvaret för undanröjande av dubbelbeskattning förutsätter dessutom att lönsamheten i varje jurisdiktion utreds. Lönsamheten per jurisdiktion ska mätas genom att man fastställer den jurisdiktionsvisa avkastningen på avskrivningar och personalkostnader, för vilka närmare bestämmelser skulle ingå i avsnitt 5 i bilaga B. I praktiken fastställs den jurisdiktionsvisa avkastningen på avskrivningar och personalkostnader genom att den vinst eller förlust som ska beaktas vid undanröjande av dubbelbeskattning divideras med särskilt bestämda avskrivningar och personalkostnader för koncernenheterna och skattepliktig närvaro inom den jurisdiktionen (se bilaga B, avsnitt 5 punkt 1). Om man från den Amount A-vinst som allokerats för beskattning till en jurisdiktion har dragit av en justering som gäller marknadsförings- och distributionsvinster, får motsvarande justering dras av från vinst eller förlust som ska beaktas vid undanröjande av dubbelbeskattning för varje jurisdiktion när man fastställer den jurisdiktionella avkastningen på avskrivningar och personalkostnader. En justering av marknadsförings- och distributionsvinster får dock inte dras av till den del justeringsbeloppet har inkluderat en ökning på grund av källskatter (se artikel 11.2 c).

Ansvaret för undanröjande av dubbelbeskattning i fråga om Amount A-vinster ska fördelas mellan jurisdiktionerna i enlighet med artikel 11, så att dubbelbeskattning i första hand undanröjas av de jurisdiktioner som har den högsta avkastningen på avskrivningar och personalkostnader per jurisdiktion. En part som har ålagts ansvar för att undanröja dubbelbeskattning för en viss del av Amount A-vinsten bör fastställa vilka enheter som är berättigade till undanröjande av dubbelbeskattning och fördela rätten till undanröjande av dubbelbeskattning mellan dessa enheter i enlighet med artikel 13. Undanröjande av dubbelbeskattning kan beviljas en enhet som annars är berättigad

till det endast om den har betalat den konventionsenliga kompensationsbetalningen till den koncernenhet som har betalat skatten på Amount A-vinsten (se artikel 13.7–13.11).

Dubbelbeskattning bör undanröjas med någon av de metoder som anges i artikel 12.1, varav en är avräkningsmetoden. Vid undanröjandet av dubbelbeskattning ska enligt artikel 12.2 den nationella lagen iakttas som om den skatt på Amount A-vinst som betalats av koncernens utsedda betalningsenhet hade betalats av enhet som är berättigad till avräkning. Konventionens artikel 12.3 och 12.4 innehåller dock bestämmelser som begränsar parternas frihet att genom nationell lag begränsa lättnadsbeloppet och möjligheten att använda oanvänd avräkning under de följande skatteåren. I praktiken ska en part som tillämpar avräkningsmetoden tillåta att eventuell outnyttjad avräkning överförs för att dras av under de följande fem räkenskapsperioderna. För att underlätta ett snabbt undanröjande av dubbelbeskattning efter betalningsdagen för den konventionsenliga skatten, innehåller artikel 12.5 också bestämmelser om beskattningsår och tidsfrister för undanröjande av dubbelbeskattning.

2.4 Administrativa bestämmelser, förfaranden för rättssäkerhet och tvistlösning samt informationsutbyte

Syftet med de administrativa bestämmelserna är att en koncern så ofta som möjligt ska kunna sköta sina ärenden med en enda skatteförvaltning och att bestämmelserna i möjligaste mån ska vara enhetliga. Enligt artikel 14 ska avtalsparterna ange en inlämningstid för skattedeklarationen för Amount A-vinst och ett gemensamt dokumentationspaket så att inlämningstiden är minst 9 och högst 12 månader från räkenskapsperiodens utgång. Parterna kan således ha olika tidsfrister för inlämnande av skattedeklaration. Om den samordnande enheten i en koncern har lämnat in skattedeklarationen till den ansvariga skatteförvaltningen inom den tid som angetts inom parten i fråga, ska de övriga parterna anse att skattedeklarationen har lämnats in i tid. Samordnande enhet är antingen koncernens utsedda betalningsenhet eller någon annan koncernenhet som koncernen har ålagt ansvaret för de administrativa bestämmelserna eller ansvar för rättssäkerhetsförfarandet under räkenskapsåret (se artikel 32 j). Ansvarig skatteförvaltning är i princip skatteförvaltningen hos den part där koncernens utsedda betalningsenhet har sitt säte (se artikel 32 q). Artikel 15 beskriver i stora drag kraven på innehållet i skattedeklarationen för Amount A-vinst och i det gemensamma dokumentationspaketet. Avtalsparterna bör dock ännu vid en partskonferens komma närmare överens om kraven på innehåll och format. Artikel 16 innehåller bestämmelser med hjälp av vilka man strävar efter att säkerställa att parternas interna bestämmelser om exempelvis registrering av utsedda betalningsenhet, tidpunkten för intäktsföring av inkomst som ska beskattas enligt konventionen och tidpunkten för skatteårets utgång samt tidsfristen för betalning av skatt är så enhetliga som möjligt.

Om den utsedda betalningsenheten helt eller delvis underlåter att betala den konventionsenliga skatten, tillåter artikel 17 en part att rikta betalningsskyldigheten mot antingen koncernenheter som har hemvist eller beskattningsbar närvaro i jurisdiktionen eller mot sådana koncernenheter som är berättigade till undanröjande av dubbelbeskattning. Enligt artikel 18 i konventionen ska parterna tillåta att ändringar i betalningsförpliktelser eller lättnader vid undanröjande av dubbelbeskattning som följt av avgöranden som erhållits genom rättssäkerhetsförfarandet förverkligas genom ändring av betalningsförpliktelsen eller lättnaden för innevarande år. Enligt artikel 19 i konventionen ska parterna kräva att inkluderade koncerner upprätthåller ett internt kontrollsystem som säkerställer att reglerna om uppkomstplats för justerade intäkter och undantagsreglerna för reglerade finansiella tjänster och utvinningsverksamhet tillämpas korrekt på koncernen. Artikel 20 innehåller bestämmel-

ser som syftar till att säkerställa att de nationella bestämmelser som hänför sig till den nya beskattningsrätten enligt konventionen inte är diskriminerande. Konventionen innehåller också vissa förenklingar i beräkningen av tröskelvärdena för tillämpningsområdet samt särskilda bestämmelser som ska tillämpas för viss tid efter det att konventionen trätt i kraft och som i praktiken underlättar utredningsskyldighet för de inkluderade koncernerna under konventionens första tillämpningsår (se bilaga E).

Genom konventionen skapas ett rättssäkerhetsförfarande för utövande av den nya beskattningsrätt som konventionen möjliggör, genom vilket en inkluderad koncern kan få avgöranden som är bindande för parterna när det gäller tillämpningen av konventionen på koncernen. Bestämmelserna om detta förfarande finns i artiklarna 22–31 i konventionen och i bilaga F. Förfarandet gör det möjligt för en koncern att begära ett för de parter som den angett bindande beslut om huruvida den utgör en inkluderad koncern (se artikel 32 x). En koncern skulle också kunna begära ett för alla parter bindande avgörande om huruvida koncernen har tillämpat konventionen korrekt i och med sin skattedeklaration för Amount A-vinst (se artikel 32 h). I praktiken kan koncernen således ansöka om ett räkenskapsperiodsbundet avgörande som är bindande för alla konventionsparter, om huruvida den andel av Amount A-vinsten som i skattedeklarationen allokerats till olika parter för beskattning är korrekt och om ansvaret för undanröjande av dubbelbeskattning har fördelats rätt i skattedeklarationen. Parterna skulle vara skyldiga att genomföra de ändringar som ett sådant avgörande förutsätter, oberoende av tidsfristerna i den nationella lagstiftningen (se artikel 29.3 b). Dessutom ska en koncern kunna begära ett förhandsavgörande om huruvida det föreslagna sättet att tillämpa reglerna om platsen för de justerade intäkternas uppkomst samt undantagsreglerna för reglerade finansiella tjänster eller utvinningsverksamhet är godtagbart och huruvida dess interna kontrollsystem fungerar på avsett sätt. Ett sådant avgörande skulle vara bindande för de parter som anges i ansökan eller som på annat sätt har varit involverade i processen kring avgörandet, under förutsättning att de kritiska villkor som anges i avgörandet fortfarande är uppfyllda (se artikel 32 c).

För användning av rättssäkerhetsförfarandet tas det ut en användaravgift. Om avgiftens storlek överenskomms vid partskonferensen (se artikel 32 cc). Vid partskonferensen avtalas det också närmare om formen för en ansökan om inledande av rättssäkerhetsförfarande och om kraven på innehållet i de handlingar som ska lämnas in som bilaga till ansökan. (se artikel 22.3 och 22.9, artikel 23.3 och 23.7 samt artikel 32 b, o och w). I det första skedet av rättssäkerhetsförfarandet ska antingen den ansvariga skatteförvaltningen eller en panel bestående av skatteförvaltningarna för de parter som deltar i processen granska skattedeklarationen och det gemensamma dokumentationspaketet och ge sin rekommendation om huruvida skattedeklarationen och dokumentationspaketet ska godkännas som sådana eller om ändringar ska krävas i dem. Alla skatteförvaltningar som deltar i processen skulle inte nödvändigtvis kunna delta i en enskild panel, men de skulle alltid få framföra sina synpunkter på rekommendationen. Om en enig lösning inte nås i detta skede, överförs meningsskiljaktigheterna till en särskild förlikningspanel för avgörande. Avgörandepanelen ska bestå av tre oberoende experter och en företrädare för tre olika skatteförvaltningar samt av en ordförande, som kan vara antingen en oberoende expert eller en företrädare för skatteförvaltningen (se artikel 28).

Parterna bör avstå från att vidta nationella tillsynsåtgärder under den tid då ansökan om rättssäkerhet behandlas. Denna skyldighet upphör, liksom också prövningen av ansökan om koncernen har avstått från eller kan anses ha avstått från sin ansökan (se artikel 23.5). En koncern kan anses ha avstått från sin ansökan till exempel om den kontinuerligt och utan förklaring lämnar in uppgifter för sent eller annars agerar på ett icke-samarbetsvilligt sätt eller hemlighåller uppgifter eller låter bli att

samtycka till att göra de ändringar som krävs i skattedeklarationen och dokumentationspaketet gällande Amount A-vinsten. En koncern kan likaså anses ha avstått från sin ansökan när en koncernenhet, efter det att koncernen redan har fått ett avgörande, lämnar en part en skattedeklaration som gäller samma räkenskapsperiod och som står i strid med avgörandet (se artikel 30.1). I sådana fall skulle resultatet av förfarandet inte längre vara bindande för parterna (se artiklarna 29.1–29.3 och 30.3 b).

Genom konventionen skapas också ett nytt bindande tvistlösningsförfarande för frågor som anknyter till den nya beskattningsrätt som konventionen tillåter. Bestämmelserna om detta förfarande finns i artiklarna 33–36 och i bilaga G. Detta förfarande för tvistlösning kan tillämpas på ansökningar om förfarandet för ömsesidig överenskommelse av koncernenheter i inkluderade koncerner i tvistemål som uppfyller vissa villkor. Ett tvistemål ska ha en sådan inverkan på tillämpningen av bestämmelserna om undanröjande av dubbelbeskattning i konventionen som beskrivs i artikel 34.1–34.5. Det kan vara fråga om tvister som gäller bestämmelser i skatteavtal om uppkomsten av ett fast driftställe, beskattning av inkomst av rörelse och justering av internprissättning, inbegripet tvister om dessa bestämmelsers tillämplighet. Artikel 35 skulle göra det möjligt att på ett bindande sätt lösa en sådan tvist inom tvistlösningspanelen, om de behöriga myndigheterna inte har kunnat lösa tvisten inom två år. Detta förfarande för tvistlösning skulle dock i princip inte vara tillgängligt om det skatteavtal som tillämpas i det aktuella fallet innehåller bestämmelser om en bindande tvistlösningsmekanism eller om rådets direktiv (EU) 2017/1852 om skattetvistlösningsmekanismer inom Europeiska unionen eller EU:s skiljemannakonvention (90/436/EEG) hade varit tillämpligt i det aktuella fallet (se artikel 35.14 och 35.15). Tvistlösningsförfarandet är i enlighet med artikel 36 valbart för parter som uppfyller vissa kriterier och som av Världsbanken definieras som låginkomst-, lägre medelinkomst eller övre medelinkomstjurisdiktion.

Konventionens bestämmelser om informationsutbyte finns i artikel 37. Parterna ska bland annat utbyta all information som kan vara förutsebart väsentliga för administrationen eller verkställigheten av konventionen eller den nationella skattelagstiftning som införts i enlighet med artikel 4 eller undanröjts i enlighet med artikel 9. Artikeln ska också innehålla bestämmelser med stöd av vilka parterna, om de så önskar, sinsemellan kan inleda indrivnings-samarbete i fråga om skatter som debiteras i enlighet med artikel 4 i konventionen. Parternas behöriga myndigheter kan komma överens om den information som ska utbytas med stöd av artikel 37, om förfarandena för informationsutbyte och om administrativt samarbete genom ömsesidig överenskommelse.

2.5 Behandling av parternas vissa nationella åtgärder samt slutbestämmelser

Ett av konventionens centrala mål är att komma ifrån nationella skatter på digital verksamhet. Konventionsparterna förbinder sig därför att inte tillämpa de befintliga skatter som anges i bilaga A och att inte införa sådana digitala skatter eller liknande åtgärder som anges i konventionen. Åtagandet gäller alla bolag, inte enbart inkluderade koncerner som omfattas av Amount A-beskattningsrätten och deras koncernenheter. En skatt kan anses vara en sådan skatt på digitala tjänster som avses i konventionen eller någon annan motsvarande nationell åtgärd, om de tre kumulativa villkor som anges i artikel 39.2 är uppfyllda. För det första ska tillämpningen av skatten och det skattebelopp som ska betalas i huvudsak grunda sig på kundernas eller användarnas geografiska läge eller på motsvarande marknadsbaserade kriterier. För det andra ska skatten endast vara tillämplig på utländska eller utlandsägda företag eller innehålla sådana inkomsttrösklar eller lättnader som i prakti-

ken gör skatten nästan uteslutande tillämplig på utländska eller utlandsägda företag och som skyddar inhemska företag från att bli skattskyldiga. För det tredje ska den part som påför skatten behandla skatten som utanför räckvidden för sina skatteavtal. Artikel 39.3 innehåller en beskrivning av åtgärder som inte betraktas som en skatt på digitala tjänster eller någon annan motsvarande nationell åtgärd. Sådana är för det första bestämmelser som syftar till att ingripa i artificiell strukturering som avser att undvika traditionella permanenta driftställen eller liknande krav på anknytning i nationell skattelagstiftning som baseras på fysisk närvaro. Dessutom betraktas inte heller mervärdesskatter, skatter på varor och tjänster, omsättningsskatter eller motsvarande konsumtionsskatter eller allmänt tillämpliga skatter som påförs med avseende på transaktioner per enhet eller per transaktion snarare än på värdet som skatter på digitala tjänster eller motsvarande nationella åtgärder. Om en part emellertid skulle ha infört en skatt eller någon annan motsvarande åtgärd som gäller digitala tjänster enligt artikel 39 i konventionen, skulle en sådan part inte tilldelas beskattningsrätten Amount A.

Artikel 40 gäller åtgärder som inte uppfyller definitionen i artikel 39.2 av skatt på digitala tjänster eller annan nationell åtgärd på grund av att de omfattas av en parts skatteavtal. Dessa åtgärder bör inte tillämpas på koncernenheter i en inkluderad koncern. Åtgärderna ger den verkställande parten beskattningsrätt på grundval av koncernens verksamhet på partens marknad utan någon fysisk närvaro av koncernenheten eller den betalande aktören. Syftet med dessa åtgärder överlappar därför syftet med konventionen. Dessa åtgärder skulle dock kunna tillämpas om skatteavtalet mellan en part och den stat där den koncernenhet som berörs av åtgärden har hemvist tillåter att de tillämpas.

Konventionens slutbestämmelser ingår i artiklarna 41–52. De slutbestämmelserna ska bland annat innehålla bestämmelser om möjligheten för stater att specificera att vissa bestämmelser i konventionen är tillämpliga på någon av dess jurisdiktioner, som om den vore en separat part från den staten. En sådan deklaration, som möjliggörs genom artikel 42, skulle vara relevant för de jurisdiktioner som normalt inte omfattas av skatteavtal som andra ingått med den stat som ansvarar för internationella förbindelser i jurisdiktionen i fråga. Enligt artikel 45 i konventionen får inga reservationer göras mot konventionen och enligt artikel 46 ska bestämmelserna i konventionen vara överordnande bestämmelserna i gällande skatteavtal mellan parterna i en eventuell konfliktsituation.

Bestämmelser om konventionens ikraftträdande finns i artikel 48. Konventionen träder i kraft det datum som bestäms av de stater som har undertecknat och ratificerat eller godkänt konventionen. För att staterna ska kunna besluta om datum för ikraftträdandet ska minst 30 stater ha deponerat ett instrument för ratifikation eller godkännande. Dessutom ska de deponerande staterna representera minst 600 av poängen i enlighet med bilaga I. Syftet med kravet på poäng är att säkerställa att konventionen inte träder i kraft förrän ett tillräckligt antal stater där moderenheter till de inkluderade koncernerna antas vara belägna har undertecknat och ratificerat den. När staterna beslutar om tidpunkten för ikraftträdandet förväntas de också beakta hur många stater som sannolikt kommer att bli skyldiga att undanröja dubbelbeskattning som part i konventionen samt målet att säkerställa att de stater som är parter på ett mångsidigt sätt representerar geografiska områden och motsvarar minst cirka 60 procent av den globala bruttonationalprodukten. Beslutet om ikraftträdande fattas med enkel majoritet så att de stater som understöder beslutet ska företräda minst 600 av de poäng som anges i bilaga I. För stater som inte undertecknar och ratificerar eller godkänner konventionen förrän ett beslut om dess ikraftträdande har fattats, träder konventionen i kraft tidigast den första dagen i den kalendermånad som börjar minst tre månader efter det att staten deponerat instrumentet för ratifikation eller godkännande.

Artikel 49 innehåller bestämmelser om när konventionen börjar tillämpas. Konventionen tillämpas i en part med avseende på en inkluderad koncerns räkenskapsperiod som börjar tidigast den första dagen av det kalenderår som börjar på utgången av en period på sex kalendermånader från datumet på vilken konventionen träder i kraft för denna part. På koncerner vars koncernenheter varit föremål för åtgärder som uppräknas i bilaga A tillämpas dock särskilda bestämmelser som möjliggör en snabbare tillämpning. Artikel 49 innehåller dessutom särskilda bestämmelser om när vissa bestämmelser i konventionen ska börja tillämpas. Enligt artikel 50 får en part frånträda konventionen tidigast fem år efter konventionens ikraftträdande. Enligt artikel 51 i konventionen kan parterna komma överens om att säga upp konventionen, och den upphör automatiskt att gälla om parterna till följd av att en part frånträder inte längre företräder minst 550 poäng enligt bilaga I.

3 Huvudsakliga konsekvenser

3.1 De globala ekonomiska konsekvenserna

I samband med publiceringen av den multilaterala konventionen har OECD publicerat en separat konsekvensbedömning av de globala ekonomiska konsekvenserna av Amount A av pelare 1.⁷ Utredningen uppdaterar OECD:s tidigare konsekvensbedömningar utgående från ett aktuellt och mångsidigare material samt en mer detaljerad modellering av Amount A. OECD:s utredning bedömer systemets konsekvenser 2017–2021. I OECD:s konsekvensbedömning utgår man från en omsättningströskel på 20 miljarder euro, så uppskattningarna lämpar sig inte för den lägre omsättningsströskel på 10 miljarder euro, som eventuellt träder i kraft senare.

Enligt OECD:s utredning skulle den vinst som ska fördelas på basis av Amount A 2017–2021 ha uppgått till i genomsnitt cirka 100–205 miljarder US-dollar per år. Dess tillämpningsområde skulle ha omfattat 74–106 multinationella koncerner. Både storleken på den uppskattade Amount A -vinsten och antalet koncerner som omfattas av konventionens tillämpningsområde ökar under denna period och är som störst 2021. Enligt OECD har också storleken på och lönsamheten hos de inkluderade koncernerna ökat under denna period.

Även om Amount A inte i första hand syftar till att öka skatteintäkterna utan till att omfördela beskattningsrätten mellan olika jurisdiktioner, skulle dock de globala skatteintäkterna enligt OECD:s utredning öka. Det här beror på att den inkomst som överförs till marknadsstaterna för beskattning skulle beskattas med en högre skattesats än förr. Mellan 2017 och 2021 skulle de globala skatteintäkterna enligt utredningen öka med i genomsnitt 10–23 miljarder US-dollar per år. Sett till grupper av länder skulle de med hög inkomstnivå (som Finland hänförs till) ha en fördel av detta, men relativt sett mindre än de med låg inkomstnivå eller medelinkomstnivå. Investeringscentra ("investment hubs") skulle däremot förlora skatteintäkter.⁸

OECD:s uppskattning av skatteintäkterna är statisk, det vill säga den innehåller inte eventuella beteendeffekter. Den beaktar inte heller kostnaderna för att ta i bruk systemet. Den konsekvensbedömning som publicerades i samband med konventionen innehåller inte heller några länderspecifika konsekvenser.

⁷ [Update to the economic impact assessment of pillar one OECD/G20 Base Erosion and Profit Shifting Project](#)

⁸ I OECD:s utredning definieras investeringscentra som en stat där värdet av utländska direktinvesteringar överstiger 150% av BNP.

OECD:s konsekvensbedömningar är förknippade med osäkerhetsfaktorer som gäller begränsningar och databrister i det material som OECD använt, OECD:s kalkyleringsantaganden samt hur noggrant man vid bedömningen har kunnat beakta olika drag som utmärker Amount A. Enligt OECD bör kalkylerna därför ses som riktgivande när det gäller storleksordning.

3.2 De ekonomiska konsekvenserna för Finland

I det följande granskas systemets ekonomiska konsekvenser i Finland både med hjälp av OECD:s verktyg för konsekvensbedömning och i ljuset av Skatteförvaltningens kalkyler. Systemet kan inverka på Finlands skatteinkomster på två sätt, dels genom att öka, dels genom att minska skatteinkomsterna. Skatteinkomsterna ökar när en del av inkomsterna för en Amount A-skyldig koncern delas upp för beskattning i Finland, det vill säga när Finland är en av marknadsstaterna. Men skatteinkomsterna minskar för sin del om Finland är skyldigt att undanröja dubbelbeskattning i fråga om vinst som ska fördelas på andra marknadsstater. Systemets totala effekt med tanke på Finlands skatteinkomster utgörs av den sammanlagda effekten av eventuella ökning och minskningar.

OECD tillställde i september 2022 medlemsländerna i Inclusive Framework ett kalkyleringsverktyg för granskning av konsekvensbedömningarna av Amount A. Verktyget för konsekvensbedömning baserar sig på material från 2017 och 2018. Med hjälp av detta verktyg kan man göra en ungefärlig bedömning av uppskattade länderspecifika inverkan på skatteutfallet av Amount A. Verktyget innehåller inte alla särdrag i det konventionsenliga Amount A-systemet, eftersom flera av dessa särdrag har preciserats under det senaste året. Framför allt motsvarar verktygets modell för justering av marknadsförings- och distributionsvinster inte de konventionsenliga egenskaperna. Utifrån resultatet av verktyget skulle Amount A statistiskt uppskattat öka Finlands skatteintäkter med cirka 25–50 miljoner euro 2017 och cirka 40–60 miljoner euro 2018.

Liksom de färskare globala konsekvensbedömningar som OECD publicerade i samband med konventionen är också kalkyleringsverktyget förknippat med olika osäkerhetsfaktorer. Förutom att verktyget inte beaktar de senaste särdragen i Amount A minskar uppskattningens exakthet av att verktyget baserar sig på material från 2017 och 2018, vilket innebär att det inte beaktar effekterna av senare ändringar, såsom BEPS-åtgärder som vidtagits efter det, den fulla effekten av den amerikanska skattereformen från 2017 eller effekterna av coronapandemin. Därför bör man förhålla sig till den uppskattning av skatteintäkterna som gjorts med hjälp av verktyget som en riktgivande uppskattning av vilken storleksordning det rör sig om.

Skatteförvaltningens uppskattning av effekten av Amount A på skatteutfallet i Finland baserar sig på material från 2020 och 2021. I denna uppskattning har man utöver den internationella databasen Orbis använt företagsspecifika uppgifter som Skatteförvaltningen, men inte OECD, har tillgång till.

Enligt Skatteförvaltningens uppskattning skulle Finland 2020 och 2021 i vissa fall ha varit marknadsstat, det vill säga Finland skulle ha tilldelats Amount A-vinst. Med beaktande av justeringen av marknadsförings- och distributionsvinster skulle effekten på Finlands skatteintäkter åren 2020–2021, med en omsättningströskel på 20 miljarder euro, varit en ökning med några tiotals miljoner euro per år och med en omsättningströskel på 10 miljarder euro, eventuellt något större. I Skatteförvaltningens uppskattning identifierades inte några sådana koncerner åren 2020–2021 där Finland skulle bli skyldigt att undanröja dubbelbeskattning. Enligt bedömningen skulle Finland inte ha gått miste om skatteintäkter under dessa år. På grund av osäkerheten kring de uppgifter som ligger till grund för uppskattningen och modellen för undanröjande av dubbelbeskattning kan det dock inte

uteslutas att skatteinkombortfall uppstått under de granskade åren eller kommer att uppstå i framtiden.

Uppskattningarna är förknippade med betydande osäkerhetsfaktorer och de bör ses som riktgivande bedömningar av storleksklassen. För det första är de uppgifter som används som grund för uppskattningarna förknippade med betydande osäkerhetsfaktorer, eftersom de saknar eller innehåller bristfälliga fakta som är kritiska för tillämpningen av systemet. På grund av detta har man i kalkylen varit tvungen att bygga på flera antaganden som i betydande grad kan inverka på resultatet. Dessutom kan situationen förändras i fråga om de koncerner och stater som omfattas av systemet. Eftersom beräkningar som gäller frågan om en koncern omfattas av konventionens tillämpningsområde, beloppet och fördelningen av Amount A-vinsten samt undanröjandet av dubbelbeskattning alltid görs på nytt för varje räkenskapsperiod, kan situationen förändras rentav väsentligt under senare år. Det direkta sättet att allokeras en eventuell Amount A-vinst till Finland har inte varit tillgängligt, vilket innebär att man vid uppskattningen av Finlands skatteinkomster har använt förhållandet mellan bruttonationalprodukterna som riktgivande antagande, vilket ökar osäkerheten i uppskattningen.

Precis som OECD:s konsekvensbedömningar är dessa uppskattningar av skatteintäkterna statiska, det vill säga de inbegriper inte eventuella beteendeeffekter.

3.3 Konsekvenser för företagen

För de företag som omfattas av regleringen beräknas systemet medföra kostnader och resursbehov både när systemet införs och under de följande åren, bland annat på grund av ändringar i informationssystemen och rapportering av beskattningsuppgifter.

I regel ska koncernens moderenhet, vars administrativa börda blir störst, ansvara för deklareringsen av skatteuppgifter. Enligt en preliminär bedömning är det möjligt att regleringen inte gäller en enda sådan koncern vars yttersta moderenhet finns i Finland och också som mest kan det bli fråga om ett mycket litet antal sådana koncerner. I Finland finns dessutom bolag som hör till utländska koncerner och för vars del den administrativa bördan utgörs av uppgifter som ska levereras till moderenheten. På grund av det ringa antalet finländska koncerner som omfattas av regleringen bedöms de administrativa kostnaderna för finländska företag i sin helhet vara begränsade. Senare, när omsättningströskeln eventuellt sjunker till 10 miljarder euro, är det möjligt att tillämpningsområdet för regleringen omfattar vissa koncerner vars yttersta moderenhet finns i Finland, vilket i så fall ökar dess administrativa börda. Om omsättningströskeln eventuellt sänks till 10 miljarder euro skulle en ökning av antalet bolag som hör till utländska koncerner medföra en viss ökning av företagets administrativa börda.

När det gäller den administrativa konsekvensanalysen bör det beaktas att det inte har varit möjligt att bedöma om det nya skattesystemet skulle minska eller öka företagets globala administrativa kostnader, med tanke på att företagen inte skulle vara tvungna att följa de nationella reglerna om beskattning av digitala tjänster.

3.4 Konsekvenser för myndigheterna

Införandet av det konventionsenliga systemet medför kostnader och resursbehov för Skatteförvaltningen i den första fasen av införandet. Det nya skattesystemet påverkar flera funktioner inom Skatteförvaltningen, bland annat informationssystem, deklarationsförfarande, anvisningar, behandling

av beskattningsuppgifter och informationsutbyte. Dessutom skulle de nya rättssäkerhetsförfarandena i en viss utsträckning kräva mer resurser. Skatteförvaltningen har preliminärt uppskattat investeringskostnaderna för projektet till cirka två miljoner euro, vilket i huvudsak består av externa anskaffningsutgifter, bland annat med anknytning till datasystem, samt till personalutgifter. Under de följande åren skulle bland annat underhållet av datasystemen och sakkunnigarbete enligt en preliminär uppskattning medföra årliga kostnader på några hundratusen euro. Senare, när omsättningströskeln eventuellt sjunker till 10 miljarder euro, kan det vara mer sannolikt att sådana koncerner omfattas av regleringen vars yttersta moderenhet finns i Finland, vilket i betydande grad kan öka också Skatteförvaltningens administrativa börda.